

jonov 35.058 gld. 53 $\frac{1}{2}$ kr. Znano pa je, da morajo zdaj nekateri okraji ogromne svote plačevati, da se pokrijejo letni primanjkljaji pri teh železnicah. Tako n. pr. plačuje konjiški okraj vsako leto 6300 gld. Poslanec Walz je torej nasvetoval: »Naj se podere železnica konjiška. Na železniškem tiru naj se sadijo vrbe; osebe pa, ki se pečajo zdaj s tem, da so vozijo prazni vozovi po tej železnici, naj ostanejo še na dalje v deželni službi ter naj pletejo koše iz vrbovja, ki bo zraslo na progi iz Konjic v Poličane«. Sicer se je sklenilo na predlog železniškega odseka, da se ima deželni odbor pogajati z tistimi okraji, ki so zavezani, plačevati vsakoletni primanjkljaj, da se rešijo teh večnih plačil s tem, da enkrat za vselaj neko svoto plačajo, potem bi bili pa oproščeni nadaljnjih doplačil.

Cerkvene zadeve.

V veri je rešitev socijalnega vprašanja.

(Konec.)

Jako razširjena je na Francoskem velikanska ustanova »kruhov usmiljenja sv. Antona«. Ni še stara. Začela se je komaj pred par leti. Povod njene ustanovitve je bil prav neznan, da, rekel bi, malenkosten. Toda ako kje, se je tukaj sijajno vresničil rek: Iz malega raste veliko. Le poslušajte! V kratkih potezih vam začrtam njen začetek in njeno blagonsno delovanje današnje dni.

Zeni imovitega trgovca v Toulounu se prepeli nezgoda. Na vratih se ji ključavnica potere. Vsi poskusi tudi ključavničarja so brezuspešni, da bi z lepa odprli vrata. Nič drugega ni kazalo, kakor rabiti silo. Toda gospa ne bi rada tega pustila. Ali ker drugače ne gre, moralo se bo tako zgoditi. Na zadnje, v skrajni sili se zateče k sv. Antonu in mu obljubi, da bo razdelila gotovo število kruhov med uboge, ako ji pomore iz zadrege. Zdaj na njeno prigovarjanje še enkrat poskusijo, in glej, vrata se takoj odprejo.

Ta dogodek se razve po mestu in prebivalci začnejo posnemati gospo. V svojih stiskah se zatekajo k sv. Antonu z obljubo, da bodo delili kruh ubogim. Kmalu nastane pekarna za uboge, katera se imenuje »kruhi usmiljenja sv. Antona«. Vsak uvidi, da je ta ustanova jako dobra. Mestni ubožci pa niso samo preskrbljeni s kruhom, temuč tudi z drugo potrebno hrano, ker se obljube ne rešujejo več samo v kruhu, temuč v denarju. Tako se je prav mirnim potom rešilo v Toulounu socijalno vprašanje. Sv. Anton je posegel vmes in storil, česar niso storili vsi govori, vse učene razprave socijalistov.

Ali ne samo v Toulounu, temuč tudi drugod na Francoskem deluje ta ustanova tako blagonsno v prid ubogih delavcev. A da bodete spoznali bolje to delovanje, hočem vam navesti nekaj števil, katere pač najboljše oznanjujejo njeno veliko korist. Tako se je leta 1892. darovalo v Toulounu 5643 frankov, s katerimi se je nakupilo za ubožce 13.788 kg kruha. Še rodovitnejše je bilo leto 1893. Že samo v januariju je znašala miloščina ogromno svoto 1872 frankov, s katerimi se je preskrbelo 2860 kg kruha. A ob koncu leta 1893. se je čitala v zapisnikih svota 38.482 frankov. V letu 1894. so dosegli zneski svoto 93.997 frankov. Še lepše se je razvijala stvar v Bordeaux. Tukaj so darovali iz hvaležnosti do sv. Antona prebivalci samo v letu 1894. ogromno svoto 120.000 frankov. Tem številkam se gotovo čudite. Jaz se jim ne čudim, ker znam, da je krščanska ljubezen in navdušenje za sveto stvar rodilo vselej in povsod najlepše sadove.

In zdaj, bralci »Slov. Gospodarja«, bi vam nekaj rad povedal, pa kaj pravim povedal, temuč prosil bi vas nekaj rad. Presrečno željo imam, da bi svet ne občudoval samo Francozov v njihovi darežljivosti do ubogih, temuč tudi nas. Res, mi ne bi mogli doseči kaj takega, kakor so dosegli Francozi, tudi pri najboljši volji ne, ker sami nimamo veliko. Ali če si vsak, ki to bere, pritrga le kaj malega, se bo dalo tudi iz tega nabrati dokaj za uboge, ki trpijo veliko bedo. Kako pa? Taka darežljivost, taka ljubezen je le tam mogoča, kjer je doma prav živa, dejanska vera.

Pa hvala Bogu, ravno to imamo mi in ker imamo to, bomo imeli tudi drugo, kar sledi po sebi iz prvega, namreč krščansko ljubezen. Zato se nadejam prav za gotovo, da nisem zastoj zapisal teh besed. In ker sem prepričan s tem, hočem vam tudi še povedati, kako dandanes Francozi iz češčenja do sv. Antona skrbijo za uboge. Način bi bil tudi pri nas jako rabljiv.

V cerkvi se postavi na primernem kraju kip sv. Antona, katerega ovenčajo. Na desni in levi kipa so skrinjice. Na enih se bere napis: »V nadlogah«, na drugih pa: »Darovi«. V prve se mečejo lističi, na katerih je napisan obljubljen dar sv. Antonu, ako pomaga v tej in oni nadlogi, v druge pa se prinaša denar v izpolnitev obljube. Tako nabran denar se potem razdeli med uboge. Kaj ko bi se tudi pri nas to poskusilo! Vsekako bo pametneje tako pripomoči po svojih močeh k rešitvi socijalnega vprašanja, kakor pa križem roke držati in poslušati neumnosti, katere trosijo po svetu socijalni demokratje. — Torej kje je rešitev socijalnega vprašanja? Trdim in bom trdil do zadnjega vzdih: V sv. veri!

—c.

Gospodarske stvari.

O koristi gasilnih društev.

Da pišem o koristi gasilnih društev, me je napotil slučaj, pri katerem sem imel priliko sodelovati, dne 8. februarja v Babincih pri Ljutomeru. Okoli štirte ure se je pokazal plamen za škednjem, v skladu šop pri Ferdinandu Krajncu. Dim je naznanil vaščanom nesrečo. Ker pa, kakor je znano, imamo po Murskem polju lepo število gasilnih društev, so društveni trobentači naznanili »Na pot« in v »tek«. V malem času so delovale na nesrečnem prostoru lokavsko, ljutomersko, evensko, cezanjevsko društvo, če prav so bila društva uro in čez uro oddaljena od pogorišča. Dragi mi Slovenci po slovenskih vaseh in ljubi občinski predstojniki! Razmislijte stvar! O kako je ognjena sila divjala pred časom gasilnih društev po Murskem polju, in koliko nereda, kako je ljudstvo koprnelo po opravih, pa ni moglo zaradi pomanjkljivosti orodja kaj opraviti! Dragi čitatelj, poglejva zdaj ta prizor na pogorišču! Gasilci so prihiteli h groznemu plamenu, kateri je objemal obširno in lepo poslopje in se stegoval za sosednimi, da si nje pridobi v last. Razni gasilci razvrstijo svoja orodja, in drugi ljudje so na njih lepo opominjanje prišli v pomoč. Dve črevesi sta vlekli blizu do 50 metrov daljave iz potoka vodo. Z enim se je gasilo na dolnjem, z drugim na gornjem koncu. Na severni strani je pa brizgalnica naravnost metala vodo v ogenj. Vse se je vršilo v najlepšem redu, vsaki sotrudenik, kakor gasilec je bil na svojem mestu. Strašen plamen se je moral udati orodju gasilcev. Nadaljni razvoj je bil omejen in v kratkem ogenj do zadnje iskre pogašen. Da pripomnim, da so se iz Ljutomera pripeljali gospodi na kraj gorišča, celo kočijo sem videl, pa mislim, da mora vsak priznati moč junaškega dela gasilcev. Ljubi Slovenci! Vzamite v pretres te vrstice